

Sympatisk nytt og nordisk

CD korsang

Ensemble 96
Dirigent Kjetil
Almenning
KIND
(2L)

1 2 3 4 5 6

CD korsang

Nidaros
domkor
Dirigent Vivi-
anne Sydnes
Nidaros
(2L)

1 2 3 4 5 6

For dem som ikke er lei korsang etter julen, men ønsker mer sesong-uavhengig stoff, finnes godt nytt på plate.

Samtidsmusikk for kor er nesten nødt til å bli nokså menneskelig. Enda mer innsmigrende blir den når man knytter fagre folketoner til, som Ensemble 96 og Nidaros Domkor gjør.

Særlig nydelig er ideen bak Ensemble 96' *KIND*: å samle musikk som kan knyttes til spedbarnet (tysk Kind), vennlighet (engelsk kind) og kjærlig omtanke (kysse et (dansk/svensk) «kind»). Den er heller ikke bare språklig fiks, den bærer musikalsk.

Filmmusikalsk. Mye bygges opp mot bestillingsverket av Markus Paus, en organisk formet, lydmalende komposisjon for kor og strykekvartett til William B. Yeats' eventyraktige, mørke dikt «The Stolen Child».

Kjetil Almenning (foran), fersk domkantor i Bergen, avsluttet sin tid som dirigent for Ensemble 96 med innspillingen av *KIND*. Det er blitt en nydelig avrunding.

FOTO: BLUNDERBUSS

Samspillet bølger, koret imponerer med treffsikkerhet og energi, og Nidaros strykekvartett bidrar med sin nerve. Man kan like eller ikke like Paus' nyromantiske, eller filmmusikalske, stil, men han har godt grep om den.

Per Nørgårds poetiske «Wie ein Kind» er dristigere, med innslag av råere, folkloristisk stemmebruk, og enda mer fascinerende. Jeg ville helst hørt de tre satsene etter hverandre for å få være i Nørgårds univers over lengre tid. Samtidig fungerer arrangementene av norske bånduller innimellom dem og alle de nye verkene fint – også mot Jaako Mäntyjärvis mildt smertefulle «Die Stimme des Kindes». Og koret klinger godt fra topp til bunn – fra lette, smidige sopraner til stødige herrestemmer, under Kjetil Almennings åpenbart tydelige ledelse.

Tradisjon i surround. Også Nidaros Domkor høres ut til å ha en glimrende dirigent i Vivianne Sydnes. Her er god tekstuttale, levende frasering og varm klang, både nært og stort i

Nidarosdomens akustikk, i surroundlyd.

Min begeistring for repertoaret er likevel litt ujevn. Henning Sommerro fremstår som en sterk korkomponist både i «Ioannes» og arrangementet av folketonen «Med Jesus vil eg fara». Det samme gjør Torbjørn Dyrud med «Du med det skarpe sverd». Han bidrar dessuten med velformulerte orgelimpromisasjoner som kjærkomne avbrekk til strømmen av korsang.

Tekstbundet . For jeg kan bli litt trøtt av den tekstbundne nye musikken for kirkekor. Den blir noe eget blant annet fordi det er vanskeligere å synge dissonerende enn å spille, og korsangere sjelden er skolerte (eller får betalt for) til å takle mer kom-

pliserte partiturer.

Wolfgang Plagges «Harmsól» er nok godt å synge, men satsene derfra blir i overkant «pratssomme». Ståle Kleibergs «Requiem for ofrene av Nazistenes forfølgelser» utfordrer mer, men for meg blir kraften i satsene derfra tyngt av en litt for tykk sentimentalitet.

Jeg røres mer av de mindre pretensiøse verkene av Andrew Smith, Odd Johan Overøye og Per Fridjof Bonsaksen. De klinger også mer ydmykt vakre mot tradisjonen de er skrevet inn i.

Korsang i Nidarosdomen resonnerer av historie, katolsk og protestantisk, og alt i alt er platen et rikt møte med de mange linjene som løper sammen her.

ASTRID KVALBEIN

«Koret Ensemble 96 klinger godt fra topp til bunn – fra lette, smidige sopraner til stødige herrestemmer, under Kjetil Almennings åpenbart tydelige ledelse»